

ἀμούντζωτα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούντζωτος.

Πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νύξ: Ἦτα ἀκόμη ἀμούντζωτα, δὲν εἶχε βραδυάσει (ἦτα = ἦτο).

ἀμούντζωτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουντζωτός < μουντζώνω.

Ὁ μὴ φέρων κηλίδας, ὁ μὴ κηλιδωμένος: Χαρτὶν ἀμούντζωτον.

ἀμούντιστος ἐπίθ. Νίσουρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουντιστός < μουντιζώω.

Ὁ μὴ ἀπομαχθεὶς, ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ τεμαχίου ἄρτου, ἐπὶ μαγειρικοῦ σκεύους: Ἀμούντιστο τηάνι (τηγάνι).

ἀμουράτευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουρατευτός < μουρατεύω ἀμαρτ.

Ὁ μὴ τυχὼν τοῦ ποθομένου: Ἀχαρος κὶ ἀμουράτευτος ἐπέθανεν. || Φρ. Ἀχαρε κὶ ἀμουράτευτε! (ἀρά).

ἀμούργινος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀμούργινο τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος.

1) Ὁ παρεσκευασμένος ἐκ δημητριακῶν καρπῶν πρωίμως κατὰ μῆνα Μάιον θερισθέντων, ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.): Παροιμ. Πάει σὰν τ' ἀμούργινο ψωμί (ἐπὶ τῶν ταχέως δαπανωμένων, διότι ὁ ἄρτος οὗτος ταχέως ἀναλίσκεται). Συνών. ἀμούργιος 1. 2) Τὸ οὐδ. ἀμούργινο ὡς οὐσ., ἔωλος καὶ ξηρὸς ἄρτος Θήρ.

ἀμουργιογέννημα τό, ἀμάρτ. ἀμουργογέννημα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος καὶ τοῦ οὐσ. γέννημα. Ὁ τύπ. ἀμουργογέννημα διὰ παρετυμ. πρὸς τὸ μούργα.

Δημητριακοὶ καρποὶ θερισθέντες πρωίμως κατὰ μῆνα Μάιον, ἐξ ὧν παρασκευάζεται τὸ ἀμούργινο ψωμί, δι' ὃ ἰδ. ἀμούργινος.

ἀμουργιοθερίζω ἀμάρτ. ἀρμονγοθερίζω Πελοπν. (Λακων.) ἀρμονγοθερίζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμούργιος καὶ τοῦ ρ. θερίζω.

Θερίζω δημητριακοὺς καρποὺς πρωίμως.

ἀμούργιος ἐπίθ. Εὐβ. Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.) Στερελλ. (Βοστιν. Παρνασσ.) ἀμούργιους Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀμόργιος Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἀγνώστου ἐτύμου. Διὰ τὸν τύπ. ἀμόργιος πβ. φαγούρα-φαγόρα, κουλούρα-κ'λόρα κττ. Ἴδ. ΒΦάβην ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου 247.

1) Ὁ παρεσκευασμένος ἐκ δημητριακῶν καρπῶν πρωίμως θερισθέντων ἐπὶ ἄρτου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀμούργιος 1. 2) Ὁ ἅμα τῇ συλλογῇ μεταφερόμενος εἰς τὸ ἐλαιοπιεστήριον, ἐπὶ ἐλαίων Κεφαλλ. 3) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐπαρκῆ βρασμόν, ἐπὶ τροφῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸ φαῖς ἀμούργιον τοῦ κρεῖας. Συνών. ἄβραστος Α 1 β. 4) Ὁ μὴ μασηθεὶς, ἐπὶ τροφῆς Στερελλ.

(Αἰτωλ.): Δὲν ἔχον δόντια, θὰ τὸν πάον ἀμούργιον κάτ'. Δὲ χοννέβιτι ψουμί ἀμούργιον. Συνών. ἀμάσητος Α 1.

5) Ὁ μὴ συμπεληγῶς, ὁ ἀκατάλληλος πρὸς σποράν, ἐπὶ χώματος καὶ γῆς ἐν γένει Εὐβ. Κεφαλλ. Σάμ.: Αὐτὸ τοῦ χοῦμα εἶν' ἀμούργιον ἀκόμα (εἶναι εἰσέτι κονιορτός) Σάμ. Τόπους ἀμούργιους αὐτόθ. 6) Ὁ μὴ πειθόμενος, δυσπειθής, δυσήνιος, ἐπὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων ἢ βοῶν νεαρῶν κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς ἐργασίας Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Βοστιν. Παρνασσ.): Νὰν τοῦ πάς τραβῶντα τοῦ μουλάρι, γιατί εἶνι ἀμούργιον, γὰ μὴ σοῦ φταρουθῆ Στρόπον.

ἀμουρδάριστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀμουρδάριστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουρδάριστός < μουρδαρίζω.

Ὁ μὴ μολυνθεὶς, ἀμίαντος ἔνθ' ἀν.: Οἱ Ἀρμέν' κἀνείναν 'κ' ἀφίν'νε ἀμουρδάριστον (οἱ Ἀρμένιοι οὐδένα ἀφίνουσιν κτλ.) Τραπ. Πβ. ἀμαγάριστος 1.

ἀμουρμούριστος ἐπίθ. Ἦπ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Κομ. Δεῆκ Λάουνδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μουρμούριστός < μουρμούρίζω.

Ὁ πράττων ἢ λέγων τι ἄνευ μεμψιμοιρίας. Συνών. ἀμούρμουρος.

ἀμούρμουρος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουρμούρα.

Ἀμουρμούριστος, ὃ ἰδ.

ἄμουρος ἐπίθ. Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μούρη.

Ἀναιδής, ἀναίσχυντος, συνήθως ἐπὶ ἀγνώμονος.

ἀμουσκεττάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμουσκεττάριστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀμουσκεττάριος Ζάκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μουσκετταριστός < μουσκεττάρω, παρ' ὃ καὶ μουσκετταρίζω.

Ὁ μὴ τουφεκισθεὶς ἔνθ' ἀν.: Ἀμουσκεττάριστος εἶν' ἀκόμα, γὰ θὰ τὸνε μουσκεττάρουνε Ἀπύρανθ.

ἀμούσκευτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀμούσκιφτους βόρ.ιδιῶμ. ἀμούσκευτος Κεφαλλ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μούσκευτός < μούσκεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ διαβραχεὶς ἔνθ' ἀν.: Ἀμούσκευτα κουκκιά. Μπακαλάος ἀμούσκευτος σύνθηθ. Συνών. ἀμούσκιωτος.

ἀμούσκιωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μούσκιωτός < μούσκιώνω.

Ἀμούσκευτος, ὃ ἰδ.: Βροῦλλα ἀμούσκιωτα.

ἄμουσος ἐπίθ. Κορσ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄμουσος.

1) Ἀνόητος. 2) Ἀφιλόκαλος.

ἀμούσουδος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. μουσοῦδι.

